

høist besynderlig. Dette skal jeg dog ikke dvæle ved, fordi det vel nok til dels bliver en Slags Følelsesag, og jeg tror derfor heller ikke, at man i og for sig fra den Side vil kunne overbevise ærede Medlemmer. Men jeg skal gjøre en anden Bemærkning, som har meget stor praktisk Betydning, og det er den, at dette andet Stykke i § 2 omtrent vil bevirke, at hele Loven i praktisk Henseende bliver som ustreven og ingen Virkning vil faae. Det vil nemlig bevirke, at man næsten aldrig vil kunne overbevise noget Fruentimmer om at have gjort sig skyldig i det Forhold at have drevet Utugt mod Vederlag. Naar nu Politiet tager fat paa saadanne Forhold — og jeg forstod det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds saaledes, at han ikke vilde behreide Politiet, at det tager fat paa saadanne Tilfælde, saaledes som Straffeloven nu er — saa er det jo klart, at, da den Slags Ting foregaar i Cirum, saa vil det vigtigste, ja, man kan gjerne sige det eneste, Overbevisningsmiddel, som Politiet kan have overfor disse Fruentimmer, jo være at faae fat paa de Mandspersoner, som have haft med dem at gjøre, og sige til disse: „Have I ydet Vederlag derfor?“ Saaledes som Tilstanden er nu, hvor de Paagjældende ikke kunne straffes, saas der ogsaa Oplysning derom, om end de Bedkommende trykke sig ved at komme frem dermed, fordi de heldigvis i de fleste Tilfælde stamme sig. De ere jo nemlig juridisk forpligtede til at lade sig afhøre som Vidner, og man kan altsaa sige til dem, at hvis de lyve, saa blive de straffede respektive for falsk Forklaring for Retten eller for Mened. Men alt dette maa falde bort, dersom den ærede Forslagsstillers § 2 andet Stykke vedtages, saa ere de ikke længere selv Vidner, saa ere de selv Medtaltale, og saa kan man ikke under nogetsumhelst Straffean svar afkræve dem Forklaring. Derhos vil den Omstændighed, at de selv udsætte sig for Straf, hvis de tilstaa, indeholde en stærk Opfordring for dem til at benægte det Hele. Hvis imidlertid denne Afgang til at overbevise Kvinderne bortfalder, saa vil det omtrent være umuligt at konstatere slige Tilfælde, og det vil da blive en overordentlig Sjeldenhed at faae Kvinden — ligesom naturligt ogsaa Manden — dømt efter Straffelovens § 180. Det er jo i alt Fald klart, at, skal dette nærliggende Underjøgelsesmiddel opgives, falder det bort, saa vil der, forsaavidt der overhovedet skal sættes en Undersøgelse i Gang, i de fleste Tilfælde næppe komme Noget ud af det, uden derved, at man tager sin Tilflugt til

Spioneri og den Slags Midler, som i mange Henseender ville vise sig at være uheldige.

Der næst vil jeg bemærke, at jeg tror, at Lovforslaget heller ikke i en vis Retning vil skaffe saa megen Betyggelse mod Forargelse, som den nuværende Tingenes Tilstand skaffer. Det er jo klart, at den ærede Forslagsstiller har haft en Slags Følelse af, at Noget skulde der gjøres, en Slags Tilhyn fra det hygieiniske Standpunkt har han selv fundet nødvendigt, og derfor har han optaget det i sit Lovforslag. Reglen er da bleven den, at naar en Person, være sig en Mandsperson eller en Kvindeperson, er dømt efter § 180, naar dette Tilfælde, som efter hans eget Forslag vil blive meget sjældent, indtræffer, skal der ved Dom, eller kan i alt Fald ved Dom, og vil der vel i Reglen ogsaa ved Dom blive paalagt den Paagjældende, at hun eller han i et vist Tidrum skal fremstille sig til periodisk Visitation, altsaa en Forholdsregel, der efter Forslaget ligesom nu skal være rettet paa det Hygieiniske og som altsaa maa forudsætte, at Visitationen maa have sin Rytte, thi ellers vilde det jo dog fra det Synspunkt være mindre forsvarligt at medtage en saadan Bestemmelse. Men det maa saa ved Siden deraf erindres, at Andet eller Mere kan man saa heller ikke forlange af den Paagjældende. Den Paagjældende falder ikke i andre Henseender ind under Politiets disciplinære Tilhyn. Naar en Mandsperson eller, for at tage det andet Tilfælde, en Kvinde er overbevist om at have søgt Erhverv ved Løsaagtighed og i den Anledning er dømt, kan man forlange af hende, at hun skal fremstille sig periodisk til disse Visitationer. Men Politiet har for Resten ikke Noget med hende at bestille. Man kan ikke foreskrive hende, at hun ikke maa gaa paa visse Gader, hvad der jo har været et bekendt Spørgsmaal fra Sædelighedsvennernes Side, som de jo kalde sig selv, og har givet Anledning til megen Misforstøelse; det kan man ikke efter den ærede Forslagsstillers Forslag. Naar Bedkommende blot møder til Visitationerne, kan hun altsaa gaa paa Gaderne, hvor hun vil, hun kan gaa i Theatret, hun kan vælge, hvilken Plads hun vil i Theatret, hun kan komme til at sidde ved Siden af det ærede Medlem, naar han sidder i første Parket, og der er Ingen, der kan sige det Mindste til hende. Det er derfor en Mangel, dette Forslag har i Sammenligning med den gjældende Ordning. Saavidt det er mig bekjendt, er det ogsaa anerkjendt af dem, der i andre Lande staa paa samme Side som den ærede Forslagsstiller, at om man end vil affstaffe